

Котилася тарілочка...

Леонід Глібов

Котилася тарілочка
По крутій горі,
Забавляла любих діток
У моім дворі,
Нам тієї тарілочки
Чому не любить —
Хорошая, золотая
І як жар горить.
Прийшла баба — сама чорна
І чорний жупан,—
Заховала тарілочку
У синій туман.
Постихали співи й жарти
У дворі моім;
Золотої тарілочки
Жаль стало усім.
Зачинився я у хаті,
У віконці став
І про тую тарілочку
Співати почав:
«Туманочку, туманочку!
Поклонись зорі,
Покоти нам тарілочку
По нашій горі...»
Де не взявся із-за лісу
Невідомий птах,
Довгохвостий, гостроносий,
На восьми ногах,
Тільки став я приглядатись —
І що, і відкіль,
А він зразу розігнався —
І в вікно сусіль...
Я — на піч та у куточку
Зігнувсь, притаївсь

І, щоб птах той не нагибав,—
Сяденцем уквивсь.
Навіжений птах літає,
Не найде ніде
І тонесенько виводить:
«А де дідок, де?»
Закричав горлатий півень
І прогнав мій страх,
Я зрадив — і не побачив,
Де той дівся птах.

От вам загадка новенька
Ще на інший лад;
Розгадайте, любі дітки,
Дуже буду рад.
Золотую тарілочку
Всі знають давно:
То на небі *сонце* ясне,
На весь світ одно.
Чорна баба — *нічка* темна:
Із давніх-давен
Покриває все на світі,
Як погасне день.
Заховався, шуткуючи,
Дідусь-господар,
Щоб не зразу догадались,
Що той птах — *комар*.